

הסיפור
י. קרנאוכוב

ציורים
א. נמצינוב

**בעל כנף
בעל פרווה
ונוטפת שמן**

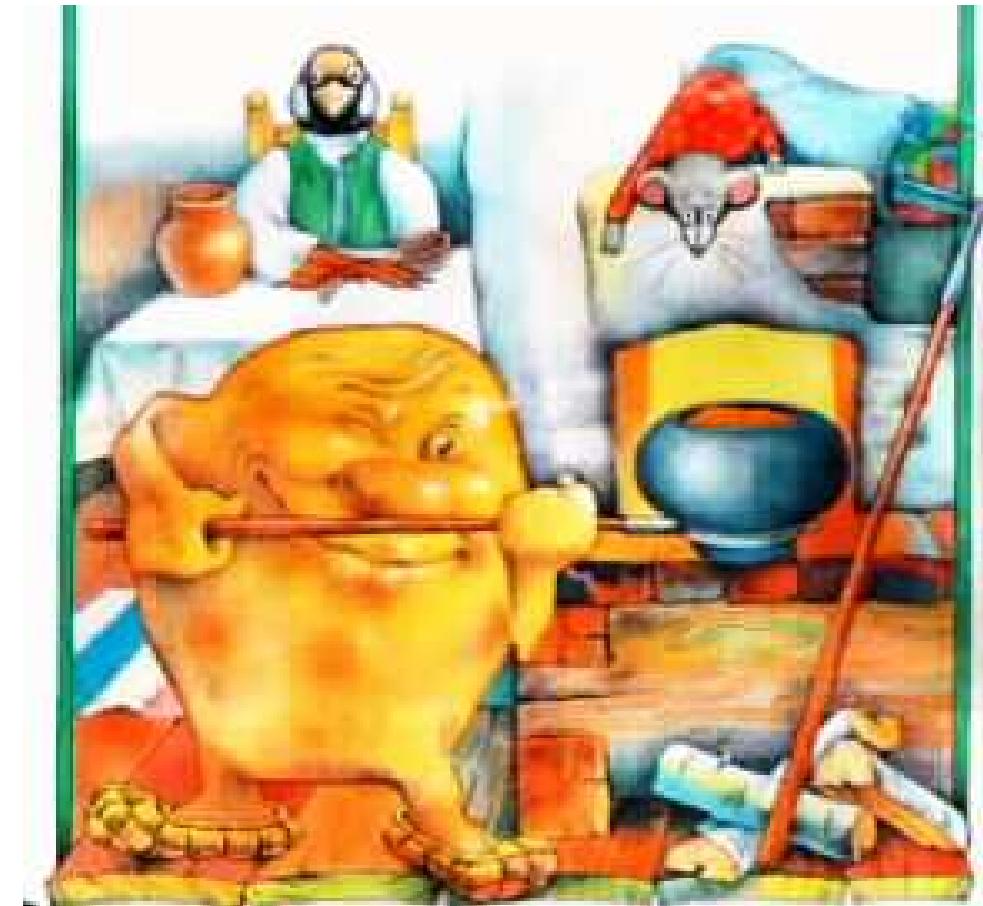

ברחבה העיר, בבקתה חמה חיו שלושה חברים:
זרזיר בעל-כנף, עכבר בעל-פרווה ולביבה
נוטפת-שמן.

הזרזיר הגיע מהשדה, העכבר ברוח מחתול והלביבה
נסוה ממחבתת.

הם חיו בשלווה ולא הפריעו זה לזה. כל אחד עזר
לשני האחרים: הזרזיר הביא אוכל גרעינים
מהשדה, פטריות מהעיר, שעועית מהגינה. העכבר
חטב עצים, והלביבה בישלה מרק כרוב ודיסעה.
טוב היה להם להיות נסוח בידם.

הנה הזרזיר חוזר מהצד, מתרחק במיל המעיין,
ומתיישב על הספסל כדי לנוח. העכבר מביא עצים,
עורק את השולחן, שם כפות וצלחות. הלביבה
אדומת הפנים מחום התנור, מביאה מרק כרוב,
滿밀יה את הדיסעה וטוועמת אותה.

מתישים לשולחן ומשבחים את האוכל.
אומר הזרץ: "איזה מרק טוב, עשיר ושמן".
עונה הלביבה: "כי אני שמנה, ונכנסתי לסתיר
כדי לתבל את המרק".

הזרץ טעם את הדיסה, ומשבח: "אייזו
דיסה טעימה וחמה!"
עונה לו העכבר: "כי הבאת עציים, ניקיתי את
התנור והבערתי אש טובה, אז لكن הדיסה
חמה!"

"כן, כן" אומר הזרץ "אלך ליער להביא
פטריות, אסופ שעועית, נוכל כולם לאכול."
וכך הם חיו ייחדי, החמיאו זה לזה, וטוב היה
לهم כך.

אבל יום אחד הזרזיר התחליל לחשוב: "AIR זה, אני כל היום מטרוצץ בשדות, מכתת רגליים, מאמץ כנפיים - ומה הם עושים? מהבוקר הלביבה שוכבת על התנור בנחת, ורק לקראת ערב מכינה ארוחה. והעכבר - זה בבוקר מביא עצים ואחר-כך נשכב ליד התנור ומתגלגל מצד לצד, או ישן עד הארוחה. רק אני מהבוקר עד הערב עובד קשה, צד וואסף. מספיק ודי!"

כעס הזרזיר, רקע ברגליו, נפנף בכנפיו ולהר לבקתה.

אמר הזרזיר לעכבר וללביבה: "ממחר נתחלף בעבודות!"

טוב, יפה. מביטה הלביבה על העכבר, העכבר על הלביבה, ורואים שאין ביריה. הסכימו כולם להתחלף בעבודות.

لمחרת הלביבה יצאא לצד, הזרזיר הלך לחטוב עצים, והעכבר נשאר לבשל.

הולכת הלביבה שמחה בעיר ומזמרת:
"הופ-הופ,
"הופ-הופ,
מבושלת על שמנת,
מטוגנת בחמאה,
הופ-הופ,
הופ-הופ,
אני לביבה שמנה".

פגשה הלביבה בשועלה.
"לאן את רצאה, ממהרת?"
שאלה השועלה.
"לצד!" ענתה הלביבה.
"ואיזה שיר את שרה?"

"הופ-הופ,
"הופ-הופ, מבושלת על שמנת,
מטוגנת בחמאה,
הופ-הופ,
הופ-הופ, אני לביבה שמנה".

"יפה השיר שלך", אומרת השועלה, "באמת מboseלת בשמנת?"
והלביבה: "בשמנת עם סוכר!"
והשועלה אומרת: "הופ-הופ לך?"
ותופסת את הלביבה בשולי הבצק "האף!"
והלביבה זעקה:

"עזבי אותי, אני הולכת לצד ולאסוף פטריות, لكטוּ שועית, לציד!"
והשועלה עונה:

"לא, אני אוכל אותך, אבלע אותך עם שמנת, חמאה וסוכר."
התפתלה הלביבה, התפתלה, ואיכשהו השחררה מהשועלה,
אר חתיכת בץ נשרה לשועלה בפה.

ומה קרה בבית?
העכבר ניסה לבשל. השتدל, הוסיף הרבה
טעמים – אך המرك לא מצליח - אין בו שומן
מספיק!

חשב העכבר: "מה עשתה הלביבה, איך
הוסיפה שומן? אהה, היא עצמה נכנסה
לטיר, והשומן נטף ממנה!"
החליט העכבר להיכנס לטיר. נכווה, נשרף,
המעיל שלו חורף, הזרב רועד. מתישב על
הספל וдумות זולגות מעיניו.

והזרחים – הביא עציים, ערם אותם, והתחיל לחתוב. שבר את הגוץ, והמשיר לחדר במקומו. חטב, חטב, פצע את המקור. התישב על בול-עץ וボכה.

חזרה הלביבה הביתה, רואה – יושב הזריר על בול עץ, גpesan לצד, ובעצמו בוכה בכ' מר. נכנסה הלביבה לבית, רואה – יושב העכבר על הספסל, פראווטו חרוכה, זנבו כאב. כשראו שגם לביבת חסירה חתיכה, قولם פרצוי בכ'.

אמרה הלביבה: "ככה זה כשמנוסים
להתעסק בדבר שלא יודעים לעשותו".

הזרזיר הסתר תחת הספסל מרוב
בושות.

טוב, אין מה לעשות. בכו, בכו, הצעתו,
וחלilio לחרוז לסדר היין: הזרזיר
ידאג לאוכל, העכבר יdag לעציו הסקה,
והלביבה תבשל מרק ודיאסה.

וכך הם חיים עד היום – **זוללים**
דובשניות, שותים תנמד, וחושבים
עלינו!

